

La gana i l'Església

Dg, 16/03/2014 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

El rector d'una parròquia m'explica que són a punt de posar en marxa un servei de reforç escolar que, "en el fons" -em diu- "servirà per alimentar una colla d'infants, amb l'excusa del berenar". Tant a la parròquia com a l'escola més propera (pública) han detectat casos de clara desnutrició. Són infants d'un barri que les havia passat molt magres i que tem haver-hi de tornar. Ara, amb veïns de tots colors. I religions. I la parròquia, com sempre, al peu del canó.

Un veterà militant laïcista m'explica una anècdota. Ara fa uns anys, l'autor d'un llibre el va convidar a la seva presentació. La temàtica va omplir la sala de cristians de base, "i em va al·lucinar que fossin més crítics que jo amb una jerarquia, que sempre els fa la guitza", em comentava. "Vaig pensar que només que se sentissin aquestes veus, només que coneguéssim la tasca que fan les entitats d'Església a les que pertanyen, segur que aquesta hi sortiria guanyant; quina imatge tan diferent!"

El Parlament de Catalunya va acollir a principis de febrer una sessió amb motiu de la celebració de la Setmana de l'Harmonia Interconfessional, organitzada pel Grup de Treball Estable de Religions (GTER) en què entitats catòliques, protestants i musulmanes van explicar amb exemples concrets què estan fent per tal de reduir els efectes de la crisi. Impressionant. Per cert, dies més tard, s'anunciava la propera celebració d'un ple extraordinari de la cambra per tractar sobre el risc de malnutrició de 700 infants, a proposta de l'oposició.

Aquests són tres flaixos que em fan pensar sobre la mobilització de l'Església davant la crisi que vivim a través de mesures concretes. Calen mesures concretes, sí, i polítiques, també. En les concretes, i discretes, qui sap si l'Església (i les religions) és on se la juguen, on troben una de les seves raons de ser, en ple segle XXI. En les polítiques, ens la juguem tots i no tan sols "els polítics".

Foto: Una imatge de la celebració de l'acte organitzat pel Grup de Treball Estable de Religions al Parlament (Foto: Parlament)

Nota: Aquest és el primer article de la meva col·laboració a la revista [Foc Nou](#), dins l'espai de columnes 'En veu alta', que correspon a febrer-març de 2014.